

Mandy Stow

Slaap
lekker

THRILLERHOUSE

Mira en Loek ontmoeten elkaar door een bijzondere plant. Als jaren later hun kinderen opgroeien, lijkt hun leven perfect. Maar dan blijkt dat iedereen zo zijn eigen geheim met zich meedraagt.

Over de auteur

Mandy Stow werd in Nederland geboren. Op jonge leeftijd verhuisde ze met haar Nederlandse ouders naar Amerika. Later trouwde ze met een Amerikaan. Omdat ze haar geboorteland wilde leren kennen, bezocht ze Nederland af en toe.

ISBN 978-94-8260-215-1

THRILLER
HOUSE

Mandy Stow

Slaap lekker

for the best thrill in town

Dit is een fictief verhaal. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2019 THRILLERHOUSE
www.thrillerhouse.com
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Mandy Stow
Vertaling: Thrillerhouse
Omslagontwerp: Thrillerhouse
© Omslagfoto: Depositphotos
ISBN 978-94-6260-215-1
1e druk

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Het was voor Mira liefde op het eerste gezicht; en voor Loek was dat net zo.

Ze ontmoetten elkaar op een tuincentrum, waar Loek een fotoreportage maakte voor een tijdschrift.

Nadat Loek de laatste foto gemaakt had, keek hij op en zag hij Mira staan. Ze keek naar de plant waarvan Loek een foto gemaakt had; het was een erg grote en schitterende fuchsiaplant, overladen met witte

bloemen.

“Wat zijn die bloemen mooi, vind u niet?” vroeg hij.

“Ja, alle bloemen zijn mooi, maar deze is wel heel bijzonder,” antwoordde ze terwijl ze hem aankeek.

En meteen sloeg er een vonk over.

Loek kon alleen maar kijken; net als Mira.

Dat is ze, dat is de vrouw waar ik mee verder wil, dacht Loek. Mira dacht hetzelfde; met deze man wil ik m'n leven delen.

“Ik ben Loek, Loek Veldhoven. Heb je zin om samen een kop koffie te gaan drinken? En wellicht ook een broodje erbij eten? Daar is het inmiddels wel tijd voor,” zei Loek.

Mira, die overdonderd was door het gevoel dat ze in één tel voor Loek had gekregen, dacht niet meer aan haar moeders raad om niet met vreemden mee te gaan.

“Graag,” kon ze alleen maar uitbrengen.

Loek glimlachte terwijl hij vroeg: “Heb je ook een naam?”

“Neem me niet kwalijk dat ik vergat om mijn naam te zeggen, maar ik wordt niet elke dag door een vreemde voor de lunch uitgenodigd,” antwoordde ze.

“Dat begrijp ik, maar nu weet ik nog je naam niet.”

Ze schoten beiden in de lach.

“Ik heet Mira Olthof.”

“Nou Mira, zullen we dan maar opstappen? Of wil je nog langer bij de bloemen en de planten blijven?”

“Nee, dat hoeft niet, ik heb alles gezien en een lunch is erg aantrekkelijk; ik heb honger.”

“Er is naast het tuincentrum een gezellig tentje heb ik gezien. Zullen we daarnaartoe gaan? Of wil je liever ergens in de stad gaan eten? Zeg het maar.”

“Wat jij bedoelt heb ik ook gezien en het lijkt me erg gezellig.”

Een paar minuten later zaten ze aan een tafeltje bij het raam en wachtten ze op de bestelde koffie en broodjes. Ze zwegen een poosje en begonnen toen alle twee tegelijk te praten. Omdat toen ook het bestelde door de ober gebracht werd, zwegen ze weer.

“Het ziet er lekker uit,” zei Mira toen alles op tafel stond.

“Dat is zo. Eet smakelijk,” zei Loek.

Hij pakte z'n kopje en nam een paar slokken koffie, daarna keek hij naar Mira.

“Mira, het is voor mij ongewoon om met een vreemde vrouw een broodje te eten, maar je hebt me betoverd met je ogen.”

Mira glimlachte naar hem en probeerde haar zenuwen de baas te blijven. Ze zei: “Ja, dat doe ik wel meer, betoveren met m'n ogen. Zo krijg ik elke keer een gratis

maaltijd; heel voordelig.” Ze schaterde het nu uit. Nadat ze uitgelachen was, keek ze naar Loek die haar verbaasd aankeek.

Haar gezicht kreeg weer een normale uitdrukking terwijl ze zei: “Neem me niet kwalijk dat ik dit zei, maar ik dacht aan een spelletje dat mijn vriendinnen en ik vroeger deden en natuurlijk probeer ik nooit een gratis maaltijd te krijgen.” Ze bloosde en ging verder: “Het komt omdat je mij nerveus hebt gemaakt. Ik kan niet naar je kijken zonder dat ik nerveus word...”

“Waarom wordt je dan nerveus? Mira, denk en voel jij net als ik? Ik wist, meteen toen ik je zag, dat ik jou als vrouw wilde hebben, dat ik m’n leven met je wil delen. Denk jij net zo als ik? Heb ik het goed?”

Mira zei niets, maar keek Loek met stralende ogen aan en ze knikte.

Deze lunch, deze dag, zouden ze beiden nooit meer vergeten. Dit was het begin van hun eeuwigdurend geluk... Eeuwig?

Hoofdstuk 2

Loek reisde voor z'n werk over de hele wereld om overal fotoreportages te maken; het meeste over de natuur.

Omdat Mira auteur was, kon ze overal werken; ze zou dus met Loek meegaan waar hij moest werken. Mira verzamelde informatie over bloemen en planten en ze verwerkte dat in haar boeken. Veel bloemen en

bladeren plukte ze om ze te drogen en in te plakken. Het was Mira's wens om een alles omvattend naslagwerk te maken van alle bloemen en planten in de wereld. Maar al gauw had ze begrepen dat het onmogelijk was om dit te maken; daar zou ze meerdere levens voor moeten hebben. Ze moest zich dus beperken tot een minder uitgebreid naslagwerk, maar ze wilde in elk geval zoveel mogelijk giftige bloemen en planten in haar boeken opnemen; dat interesseerde haar enorm.

Het kwam dus mooi uit dat Loek over de wereld moest reizen voor z'n werk, zij kon dan nog meer verzamelen dan ze eerst had gedacht.

Na een poos van samenzijn en genieten van elkaar, werd het tijd om hun beider ouders te laten kennismaken met de keus van hun kinderen.

Daan en Ursula Olthof, de ouders van Mira, waren al net zo opgetogen en blij met de keus van hun kind, als Stefan en Renate Veldhoven, de ouders van Loek.

Na deze vreugdevolle ontmoetingen bleek al gauw dat beide ouderparen het goed met elkaar konden vinden, zodat er tot de tijd dat Loek weer aan het werk moest gaan, vaak gezellige dagen volgden voor de zes mensen. Hoewel hun ouders erop aandrongen dat ze zouden gaan trouwen vóór ze afreisden, hadden Loek en Mira

geen haast om hun liefde officieel te laten vastleggen. “Zodra het blijkt dat we een baby verwachten, gaan we trouwen,” zeiden ze. En daarmee was voorlopig de kous af.

Ze vlogen van het ene land naar het andere, net waar Loek een reportage moest maken. Loek was een goede fotograaf en kreeg opdracht na opdracht.

“Schat, het lijkt wel of mijn foto’s nu nog mooier zijn sinds jij in mijn leven kwam,” zei Loek op een avond toen ze op het balkon van hun hotelkamer zaten.

“En mijn boeken schrijf ik nog sneller nu jij bij mij bent,” was Mira’s antwoord.

“Zal ik je nog een glas wijn inschenken?” vroeg Loek.

“Ja, lekker.”

Ook Loek nam ook nog een tweede glas wijn; maar daar bleef het niet bij.

Uren later waren ze flink aangeschoten en liepen ze waggelend naar hun bed. Mede door de wijn werd het een onvergetelijke nacht, waarin liefde en passie met hoofdletters geschreven kon worden.

Vóór ze in slaap vielen, zei Mira: “Schat, ik heb nog nooit van iemand zoveel gehouden als van jou. Je maakt me de gelukkigste vrouw op aarde. Ga nooit van me weg, want als je dat doet, zul je wat beleven.”

“Hoe kan ik nu bij je weggaan? Jij die voor mij de

vervulling van mijn wensen is; voor mij is er nooit een andere vrouw. Ik hou van jou met heel mijn hart.” Loek nam haar in z’n armen en kustte haar net zolang tot ze in slaap vielen.

Toen ze de volgende ochtend wakker werden, lagen ze nog net zoals ze de vorige avond in slaap waren gevallen.

Mira, die als eerste wakker was geworden, dacht aan hetgeen ze tegen Loek gezegd had de vorige avond. Hij mocht nooit bij haar weggaan en als hij dat wel deed, zou hij iets beleven! Ze was niet voor niets inmiddels expert op het gebied van giftige bloemen en planten. Terwijl ze aan haar woorden terugdacht, wist ze dat het haar moeite zou kostte om hem iets aan te doen; maar zonder hem te leven, zou ze niet kunnen. Toen zag ze dat Loek z’n ogen opende en de liefde voor hem overspoelde haar.

“Goedemorgen schat, wakker worden! Ik heb honger. En omdat je half over me heen ligt, kan ik niet opstaan,” zei Mira.

Loek, die zag hoe ze lagen, moest erom lachen. “Dat we zó hebben kunnen slapen; niet te geloven!”

“Dat komt omdat we zo moe waren van die zalige nacht. Ik heb nooit kunnen denken dat ik zo gelukkig zou zijn met een man. Nou ja, jij bent niet zomaar

een man, jij bent een superman! En nu eruit!” Ze gaf Loek een duwtje zodat hij omrolde en zij uit bed kon stappen.

Ze liep naar de douche en vroeg onderwijl: “Zullen we roomservice bellen, zodat ze een ontbijt brengen? We kunnen op het balkon ontbijten. Heb je daar zin in?”

“Met jou heb ik overal zin in. Ik zal wel de roomservice bellen, dan bestel ik meteen sigaretten, die zijn op,” zei Loek.

“Het zou fijn zijn als je niet meer rookte. Al slik ik dan wel de pil, soms wordt iemand zwanger ook bij het gebruik van de pil. Stel dat ik zwanger wordt; dat is voor de baby niet goed en bovendien is het voor jou ook niet goed. Weet je trouwens wel dat je mond steeds minder lekker gaat smaken door het roken?” zei Mira. Ze stapte onder de douche en daardoor hoorde ze niet wat Loek zei.

Terwijl ze douchte dacht ze aan het enige minpuntje van Loek, en dat was dat hij rookte.

In haar familie was er niemand die rookte. Nadat, jaren geleden, een van haar neven overleden was door een duidelijk oorzaak, namelijk veel te veel roken, was haar hele familie meteen gestopt.

Zij en Loek leidden nu al enige jaren een zwervend bestaan, en ze zou graag over een paar jaar voorgoed

naar Nederland gaan. Trouwen, een huis kopen, met de pil stoppen en, naar ze hoopte, kinderen krijgen. Ze zou dan geen angst moeten hebben of de kinderen gezond geboren zouden worden omdat Loek nog steeds rookte.

Ze hoopte dat hij ruim voor die tijd gestopt zou zijn met roken; ze zou erop aandringen en als dat niet werkte, zou ze andere maatregelen moeten nemen. Ze zou hem ziek kunnen maken zonder nadelige gevolgen; maar hij zou zich wel beroerd voelen. Als dat keer op keer gebeurde zou hij toch wel willen stoppen met roken? Op die manier zou ze hem toch wel kunnen dwingen om te stoppen?

“Schat, wanneer stop je met douchen? Zo maak je al het water op,” maakte hij een grapje, “en ik wil ook nog een straaltje water voelen.”

Mira was vergeten dat ze onder de douche stond, zó werd ze in beslag genomen door haar gedachten.

“Ik kom er al uit, jij kunt.”

Net toen Mira aangekleed was, werd er geklopt. Mira deed open en nam het ontbijt in ontvangst.

Ze zette alles op de balkontafel, schonk vast thee in en wachtte tot Loek klaar was.

Even later voelde ze een zoen in haar nek; Loek was klaar om te ontbijten.

“Lekker, je hebt de thee al ingeschonken, zie ik, dan is het al wat afgekoeld als ik het wil drinken.”

“Ja, dat hoop ik.”

“Ik hoef vandaag niets te doen, we kunnen dus gaan flierefluiten,” zei Loek.

“Dat is gezellig, we gaan flierefluiten. En waar gaan we dat doen?” vroeg Mira.

“Ach, je weet dat het een uitdrukking is, ik vond het leuk om te gebruiken. Maar alle gekheid op een stokje: hier dicht bij het hotel is een natuurpark. Je hebt niet veel blad en bloem kunnen plukken om te drogen tijdens deze reis. Ik dacht: misschien kunnen we naar het natuurpark gaan? Het schijnt er erg mooi te zijn en jij kan vast wel een en ander plukken; dat wilde je toch graag, elke dag weer en zoveel als er te vinden is?” vroeg Loek.

“Ja, dat is zo. Ik heb nog lang niet genoeg; wellicht heb ik wel nooit genoeg. Je weet dat ik een allesomvattend naslagwerk wilde maken, maar ik besef wel dat hoe ik m'n best doe en hoeveel ik ook verzamel ik nooit van alle bloemen en planten op de wereld iets kan meenemen. Dat kan ik wel vergeten, maar een omvangrijk boek met zoveel mogelijk informatie kan wel. “

“Dat begrijp ik, maar je kunt in dit natuurpark

urenlang plukken. Het zal een bescheiden aanvulling zijn van wat je al hebt.”

“Ik vind het in elk geval heerlijk om te doen.”

“Ja, dat heb ik op onze reizen wel gemerkt. Je hebt je nooit verveeld als ik aan het werk was. Zullen we een lunchpakket meenemen? “

“We kunnen ook aan de balie vragen of er een restaurant is in het park.”

“Een goed idee.”

Nadat ze klaar waren met het ontbijt, pakten ze hun spullen en gingen naar beneden.

Na het inwinnen van informatie wisten ze dat er op meerdere plekken in het park iets te eten en te drinken was.

“Dat scheelt weer, dan hoeven we niets extra’s te dragen,” zei Loek.

Met ieder een hoofddeksel tegen de zon op hun hoofd gingen ze op pad.

Het werd een heerlijke dag. Ze genoten van de wandeling en Mira plukte geregeld een bloem of blad af en de informatie daarover noteerde ze meteen in een notitieblok; later zette ze dat op haar laptop. Ze keek wel eerst of niemand zag wat ze deed; ze wist immers niet of het verboden was.

Al het geplukte deed ze in een botaniseertrommel; daar

bleef het ongeschonden. Als ze thuis kwamen zou ze alles drogen. Net zoals Loek altijd z'n fotoapparatuur bij zich had, zo had zij alles bij zich om de bloemen te plukken en te bewaren tot later; en natuurlijk haar notitieblok om in te schrijven.

Loek, die geregeld keek wat Mira deed, zag dat ze bij sommige planten eerst een handschoen aandeed voor ze iets afplukte. Hij had haar dit wel vaker zien doen en nu zou hij haar het vragen.

“Waarom doe je dat? Zijn er soms giftige bloemen en planten bij?” vroeg hij.

“Ja, die zijn er zeker bij. Soms denk ik weleens dat er meer giftige dan niet giftige bloemen en planten zijn; en toch zijn er heel veel bloemen – en planten – die men kan eten.”

“Waarom pluk jij ook die giftige? Is dat niet gevaarlijk?”

“Ja, en daarom doe ik een handschoen aan als ze giftig zijn. En waarom ik ze dan toch pluk als ze gevaarlijk zijn? Omdat ze mooi zijn en het is altijd handig voor als ik iemand om zeep wil helpen.”

Mira keek Loek lachend aan. Ze zag hem nadenken en daarna z'n hoofd schudden; waarschijnlijk om nare gedachten weg te krijgen.

“Ik hoop dat ze in elk geval niet voor mij zijn, als je

genoeg van me hebt.”

“Maak je daarom maar geen zorgen, ik wil eerst met je getrouwd zijn en kinderen hebben voordat...”

Mira keek Loek aan, glimlachte en kustte hem.

Het was een grapje, maar ineens kwam er een gedachte bij haar op. Ze besepte dat als ze eenmaal kinderen had en Loek zou die kwaad doen, ze hem met liefde zou vergiftigen; hoeveel ze ook van hem hield. En kortgeleden dacht ze nog dat ze dit niet zou kunnen en nu wel; hoe kwam dat? Kwam dit door de gedachte aan kinderen, háár kinderen?